

РЕШЕНИЕ

№ 67

гр. Перник, 12.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ

Членове: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ
ИГНАТ АС. ТИМОФЕЕВ

при участието на секретаря РОЗАЛИЯ ИВ. ЗАФИРОВА
като разгледа докладваното от БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ Въззивно гражданско дело № 20241700500066 по описа за 2024 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С решение № 1250/ 05.12.23 г. по гр.дело 2899/ 22 г. състав на районен съд Перник е постановил:

ОСЪЖДА на основание чл.55, ал.1, пр. 1-во от ЗЗД, във вр. с чл.23 от ЗПК „СИТИ КЕШ“ ООД, ЕИК 202531869, със седалище и адрес на управление: гр.София, район „Средец“, ул. Славянска № 29, ет. 7, представлявано от Н.П.П. ДА ЗАПЛАТИ на М. М. П., ЕГН ***** от *** сумата от 235.90 лв. /двеста тридесет и пет лева 90 ст./, дадена без правно основание по нищожен договор за паричен заем № ***, сключен между страните на ***, ведно със законната лихва върху нея, считано от подаване на исковата молба - 26.05.2022 г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от ГПК „СИТИ КЕШ“ ООД, ЕИК 202531869, със седалище и адрес на управление: гр.София, район „Средец“, ул. Славянска № 29, ет. 7, представлявано от Н.П.П. ДА ЗАПЛАТИ на М. М. П., ЕГН ***** от *** сумата от 251.20 лв. /двеста петдесет и един лева и двадесет стотинки/, представляваща направени разноски в производството.

ОСЪЖДА на основание чл.38, ал.1 от ЗА „СИТИ КЕШ“ ООД, ЕИК 202531869, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Средец“, ул. Славянска № 29, ет. 7, представлявано от Н.П.П. ДА ЗАПЛАТИ на Еднолично адвокатско дружество „Д. М.“, БУЛСТАТ № ***, със седалище и адрес: *** сумата от общо 480.00 лв. /четиристотин и осемдесет лева/, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на ищеца.

Против така постановеното решение е постъпила въззивна жалба от „СИТЕ КЕШ“ ООД, подадена чрез неговия пълномощник. В жалбата се твърди, че Съдът неправилно е приел, че целия договор е нищожен, вместо само една от клаузите му. Сочи се също така, че решението е неправилно и по същество, тъй като при определянето на ГПР няма допуснати нарушения и потребителят има цялата необходима информация и време, за да вземе решение дали сключването на договор е подходящо за него. Съдържанието на договора отговаря на изискванията на чл.11, ал.1, т.1 -9 и т. 11, т. 12 ЗПК - съдържа дата и място на сключването, вид на предоставения кредит, индивидуализация на страните, срок на договора, общия размер на кредита и начин на усвояването му, размер на ГДП, информация относно размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, както и информация за правото на потребителя при погасяване на главницата по срочен договор за кредит да получи при поискване и безвъзмездно, във всеки един момент от изпълнението на договора, извлечение по сметка под формата на погасителен план за извършените и предстоящите плащания.

Договорът отговаря също на изискванията на чл.10, ал. 1 ЗПК, както и на изискванията на чл.11, ал.1, т. 10 от ЗПК.

Поради това се моли обжалваното решение да бъде отменено изцяло и да се постанови ново решение, с което предявените искове да се отхвърлят. Претендират се и разноски.

От въззиваемата П., чрез нейния пълномощник- адв.М. е постъпил отговор на въззивната жалба. Сочи се, че решението на районния съд е правилно и законосъобразно.

Претендират се разноски.

Пернишкият окръжен съд, след като обсъди доводите на страните намира следното:

При извършената по реда на чл.269, изр.1 ГПК служебна проверка, съдът намира, че обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

Съдът при въззивния контрол за правилност на първоинстанционния съдебен акт в рамките, поставени от въззивната жалба, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите и възраженията на страните, намира от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна:

Фактите по делото не са спорни между страните.

След собствен анализ на събраните по делото доказателства въззивната инстанция достигна до аналогична на приетата от районния съд фактическа обстановка, поради което не се налага нейното детайлно преповтаряне. Достатъчно е да се отбележи, че настоящият състав приема същата, като своя.

Накратко- не се спори между страните и е видно от представения договор за паричен заем № *** от ***, че по силата на сключен на същата дата договор за заем, ищеца е получил в заем от ответника сумата от 800 лв. Съгласно чл.3 от договора ответникът се е задължил да върне заетата сума, ведно с договорна лихва с фиксиран лихвен процент от 40.05% на общо 11 броя месечни вноски в размер на 76.17 лв., с падеж на първо плащане 07.05.2019 г. и на последно плащане - 23.07.2019 г. Годишният процент на разходите е 49.86%. Общата сума за плащане по кредита е 844.10 лв.

В чл. 6 от договора страните са се съгласили, че заема ще бъде обезпечен с поне едно от посочените по долу обезпечения: банкова гаранция или поръчител, отговарящ на условията на чл.9, ал.2 от Общите условия -поръчител, който има осигурителен доход най-малко 7 пъти размера на минималната работна заплата за страната, не е поръчител по други договори за заем, сключен със заемотателя, не е заемател по сключени и непогасени договори за заем със заемотателя, няма кредити към банки или финансови институции със статус различен от „редовен“, както по активни, така и по погасени задължения, съгласно справоочните данни на ЦКР към БНБ, представи служебна бележка от работодателя си или друг съответстващ документ за получавания доход.

Съгласно чл.8 от договора за неизпълнение на това задължение е предвидена неустойка в абсолютен размер от 235.90 лв., която се начислява автоматично от заемателя и е платима разсрочено съгласно погасителния план, с падежи, съвпадащи с падежите на главното задължение.

Няма спор по делото, че ищецът не е изпълнил задължението си по чл.6 от договора и ответника е начислил неустойката, предвидена в чл.8.

Видно от заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза в изпълнение на задълженията си по договора за връщане на заетата сума, ведно с договорна лихва и неустойка, той е заплатил на ответника сума от общ размер на 1080.00 лв., част от която е и сумата от 235.90 лв. - неустойка.

В процесуалната си дейност първия съд не е допуснал нарушение на съдопроизводствените правила и по- конкретно на чл.146, ал.1 т.5 и чл.146, ал.2 ГПК. Видно от постановеното определение № 432/ 07.02.23 г. докладчика в районната инстанция пълно и подробно е разпределил доказателствената тежест, като е указал на всяка от страните кои факти подлежат на доказване от нея. Съставен е и проектодоклад.

Направеното с въззивната жалба възражение за това, че неправилно районния съд е приел, че целия договор за заем е нищожен, а не само клаузата за неустойка е правно ирелевантно.

Предявения иск е с правно основание чл.55 ЗЗД. Районния съд не е прогласил

приетата от него нищожност изрично в диспозитива на решението си, поради и което това обстоятелство няма сила на пресъдено нещо между страните. От друга страна, в тази връзка правилно е съобразена специалната разпоредба на ЗПК, а не общата по чл.26, ал.4 ЗЗД. Съгласно [чл.22 от ЗПК](#), когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 8, ал. 1, т. 7 - 12 и т. 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен. Съответствието на договора на цитираните разпоредби следва да е налице към момента на сключването му. Нарушението на която и да е от императивните разпоредби, има за последица - недействителност на целия договор - чл. 22 от ЗПК. Последиците от нея са уредени в чл. 23 от ЗПК - заемателят дължи връщане само на чистата стойност на кредита, но не и на лихвата и другите разходи.

В останалата ѝ част, по същество, въззивната жалба също е неоснователна.

Правилно и законосъобразно е обжалваното решение с оглед на изложените в него мотиви. Верен е решаващия извод на районния съд, че посочения в договора годишен процент на разходите от 49.86 % не съответства на общата сума на плащанията от 1080.00 лева. Това е така, тъй като още при самото му сключване, е предвидено уговорената в чл.6 неустойка в размер на 235.90 лв. да се плаща разсрочено във времето, заедно с месечните вноски. Въведеното изискване за предоставяне на обезпечение, чрез поръчителство или банкова гаранция, съдържа изначално поставени ограничения и конкретно определени параметри, които- предвид и изключително краткия срок, в който следва да се предоставят - тридневен от сключване на договора, на практика правят задължението неизпълнимо. Срокът е твърде кратък - за потребителя се създава значително затруднение, както относно физическо лице - поръчител, така и относно банковата гаранция, за учредяването на която се изисква набавяне на документи, одобрение и други, т.е. все действия, за които са нужни технологично време и чуждо съдействие. При това положение и изначалното предвиждане на неустойката да се кумулира към погасителните вноски, следва извод, че тя води единствено до скрито оскъпяване на кредита, като излиза изцяло извън присъщите ѝ функции. Непредоставянето на обезпечение не води до претърпяване на вреди за кредитора, който е бил длъжен да оцени кредитоспособността на длъжника, съответно - риска при предоставяне на заема към сключване на договора, като съобрази и възможностите за предоставяне на обезпечение. Включена по този начин към погасителните вноски, неустойката всъщност се явява добавък [към възнаградителната лихва и представлява сигурна печалба за заемодателя. Ето защо и](#) поради липса на част от задължителните реквизити на т. 10 на чл. 8 ЗПК, договорът се явява недействителен.

Ето защо правилно, обосновано и напълно в съответствие със закона е прието, че Договора е нищожен на основание чл. 22 ЗПК и иска е бил уважен.

Към останалите мотиви на районния съд с които настоящия състав напълно се солидаризира въззивната инстанция препраща по реда на чл.272 ГПК.

По изложените съображения съдът намира, че въззивната жалба е неоснователна,

респективно, че атакуваното първоинстанционно решение е правилно и законосъобразно и като такова, следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото в тежест на жалбоподателя се присъждат и съответни разноски определи съобразно чл.38 ЗА в размер на 400 лв. съобразно цената на иска и обжалвания интерес ведно с ДДС 80 лв.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА ИЗЦЯЛО решение № 1250/ 05.12.23 г. по гр.дело 2899/ 22 г. на районен съд Перник.

ОСЪЖДА „СИТИ КЕШ“ ООД ЕИК202531869 да заплати на Еднолично адвокатско дружество „Д. М.“ БУЛСТАТ *** сумата 480 лв. разноски за адвокатски хонорар с ДДС.

Решението не подлежи на обжалване пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____